

La República

DIARI D'UN NOU PAÍS WWW.LAREPUBLICA.CAT

2 DE NOVEMBRE DE 2018 · NÚM. 4

EDITORIAL

Cal esperar la sentència?

JOAN PUIG

OPINIÓ

I si el "momentum" fos un altre?

MIQUEL PÉREZ LATRE

CONSELL PER LA REPÚBLICA

UNA EINA D'ESTAT AL
MARGE DE LA REPRESSIÓ

EDITORIAL

CAL ESPERAR LA SENTÈNCIA ?

JOAN PUIG

Si resulta que en unes hores tindrem les greus i ignominioses acusacions que registrarà la Fiscalia General de l'Estat, cal realment acceptar un judici que tot demòcrata sap que no tindrà les garanties necessàries? cal què esperem a que facin pública la dura sentència i que la publiquin després de les properes eleccions municipals i europees?

Cal acceptar un judici com aquest en que es reben amenaces si alguns dels acusats pensa utilitzar el català? Cal acceptar la quantitat de "Fake News" que publicarà la premsa del regim que avalarà la dura sentència?

No seria millor preparar-nos per guanyar l'embar i que els independentistes marquin el calendari de l'ofensiva? La millor defensa és un atac ben fonamentat, esperar la sen-

tència ens debilita, la publicaran en el moment que els interessi més a l'estat, saben que el temps juga a favor d'ells.

Cal tenir en compte que l'unionisme prepara un any calent disfressat de demandes socials, utilitzaran els grans lobbys de comunicació a Catalunya, la patronal i els sindicats d'òrbita espanyola i les conselleries rebran de valent amb l'excusa dels drets socials que una Generalitat asfixiada econòmicament no podrà donar respostes, veurem com els lobbys de poder es tornaran més socials que mai hàgim vist, tot val per acabar amb el procés independentista.

Cal i es urgent que les forces polítiques independentistes i les entitats civil tinguin una taula permanent i pactin amb urgència un full de ruta guanyador, no pot ser que costi tant que els nostres líders polítics estiguin en sintonia, i si no ho saben fer, nous lideratges. **Anar a la notícia +**

OPINIÓ

I SI EL "MOMENTUM" FOS UN ALTRE?

MIQUEL PÉREZ LATRE

Tres d'octubre. Set del vespre. La jornada d'aturada de país ha estat un èxit esclatant. Barcelona i desenes de poblacions catalanes han viscut algunes de les mobilitzacions populars més importants de la seva història. Ha estat especialment així a moltes poblacions de l'entorn de la capital. De Sabadell estant, per exemple, absolutament impressionant. La gent continua a aquesta hora al carrer. Molts, connectats a les xarxes socials i als aparells de ràdio. El president compareix per sorpresa al Palau de la Generalitat envoltat del seu govern, enmig d'una expectació dels mitjans nacionals i internacionals espectacular. Farà una intervenció brevíssima al Saló de Sant Jordi i tot seguit sortirà al balcó. La plaça s'omple de seguida. "Interpretant el sentiment i els anhels del poble [diu el president Puigdemont] que ens acaba de donar el seu sufragi, proclamo la República Catalana com Estat integrant de la Unió Europea" (clàusula final, però, que no agrada tothom). Quan el president encara no ha abandonat el balcó, des de l'Assemblea i l'Òmnium s'emetten centenars de milers de missatges per tots els canals coneguts. Un correu arriba a cadascun dels més de cent mil inscrits en el Cens de Voluntaris per la República que les dues entitats han obert durant les setmanes de campanya del Referèndum del Primer d'Octubre. Els missatges contenen una informació molt succinta: crides a l'acció pacífica, sempre en peu de pau, i una dada clau: el punt on cadascun dels voluntaris anirà a exercir la desobediència civil massiva. Un lloc concret on blocar entre tots el país. Amb relleus, els dies que calguin. Fins a forçar la intervenció exterior.

Fins aquí el que hauria d'haver estat ara fa un any i no va ser. És evident, després de tretze mesos de repressió desbocada, de règim colonial autoritari i dels nostres partits acotant el cap, que ara toca reprendre el camí el més aviat possible... **Anar a la notícia +**

Director Joan Puig

Editor Joan Puig

Cap de redacció Joan Solé Giménez

Redacció Marina Almansa, Gerard Sesé, Marina Bou, Josep Torreño, Joan Vila i Boix, Adrià Soldevia i Aleix Ramírez

Disseny Gemma Lapedriza

Fotografia Marc Puig

Redacció, administració i publicitat

Carrer Caballero, 65 · 08014 Barcelona · www.larepublica.cat

Email de contacte: gestio@catmedia.cat

Amb la col·laboració de

Generalitat de Catalunya

GENERALITAT VALENCIANA

ENTREVISTA-VÍDEO

JAUME ALONSO-CUEVILLAS

“LA REPÚBLICA ÉS, POSSIBLEMENT, LA VIA MÉS RÀPIDA PER ALLIBERAR ELS PRESOS POLÍTICS”

HA LAMENTAT QUE NO HI HAGI LLISTA UNITÀRIA A BARCELONA I ALTRES GRANS CIUTATS PER A GENERAR VICTÒRIES INAPEL·LABLES A LA COMUNITAT INTERNACIONAL.

REDACCIÓ

L'advocat Jaume Alonso-Cuevillas explica en un entrevista a www.tvlarepublica.cat com va conèixer al seu client més mediàtic: el president català a l'exili Carles Puigdemont, i com ha anat perdent la fe en la justícia espanyola des de que va assumir el seu cas fa poc més d'un any.

DE MOMENT NOMÉS ES NOTA AMB L'APROPAMENT DELS PRESOS, COSA A LA QUE ESTAN OBLIGATS PER LLEI PERÒ QUE L'ANTERIOR GOVERN NO PERMETIA

Durant la conversa afirma que els advocats de tots els presos polítics, exiliats i altres represaliats van coordinats i no creu que ningú tingui la temptació de pactar amb la fiscalia ja que l'únic pacte possible, al seu parer, seria que es retiressin totes les acusacions.

Cuevillas troba inaudit que en una estructura tant jerarquizada com el ministeri fiscal, la fiscal general no pugui fer baixar les peticions de pena de la fiscalia de sala i afirma que el canvi de Govern a l'Estat de moment només es nota amb l'apropament dels presos, cosa a la que estan obligats per llei però que l'anterior Govern no permetia.

L'ex degà de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona ha explicat detalladament el calendari d'aquest judici que considera polític i que acabarà amb sentència con-

demnatòria, tot i que ha advertit que els tribunals europeus posaran el presos polítics en llibertat. Sobre això, però, ha advertit que poden passar anys ja que a les resolucions executives d'Europa no s'hi pot arribar fins que no s'hagin esgotat totes les vies judicials espanyoles. I s'ha queixat de que el Tribunal Constitucional els hi accepta a tràmit quasi tots els recursos i els deixa en un calaix, sense resoldre, per allargar l'agonia dels presos. És per això que creu que abans podrien quedar en llibertat si constituïm la República.

En un anàlisi més polític, Cuevillas, ha afirmat que Espanya està en estat de descomposició i que en els propers mesos tremolarà encara més el règim del 78 perquè s'està demostrant que la cúpula del poder judicial no té imparcialitat en assumptes polítics i perquè patirà una greu crisi econòmica quan a partir del curs vinent el Banc Central deixi de comprar deute coincidint amb una forta pujada del preu del

EN UN ANÀLISI MÉS POLÍTIC, CUEVILLAS, HA AFIRMAT QUE ESPANYA ESTÀ EN ESTAT DE DESCOMPOSICIÓ I QUE EN ELS PROPER MESOS TREMOLARÀ ENCARA MÉS EL RÈGIM DEL 78

petroli. Això farà que el creixement del deute de l'Estat Espanyol sigui imparable, com el de les pensions i això obligarà Europa a intervenir.

Finalment ha demanat que l'independisme tenyeixi de groc el país a les properes eleccions municipals tot i que ha lamentat que no hi hagi llista unitària a Barcelona i altres grans ciutats per a generar victòries inapel·lables a la comunitat internacional.

Anar a la notícia +

Veure entrevista

POLÍTICA

LA VANGUARDIA TIRA AMB BALA CONTRA PUIGDEMONT: “ÉS UNA PENA QUE EL GOVERN NO ENS FES PROU CAS”

MÀRIUS CAROL RECORDA QUE “HI HA ALGUNES PERSONES QUE NO VAN JUGAR NET”.

REDACCIÓ

El director de La Vanguardia, Màrius Carol, ha tirat de demagògia a l'hora de recordar els fets del 26 d'octubre de l'any passat, quan Carles Puigdemont va estar a punt de convocar eleccions. “Nosaltres vam fer una editorial demanant eleccions i és una pena que el Govern no ens fes prou cas”, ha afirmat Carol.

Una de les veus més mediàtiques de l'uniformisme no ha tingut prou amb carregar contra Puigdemont i ha justificat la seva petició d'eleccions, l'any passat, “per no dividir els catalans, el país tenia que anar endavant”. Carol ha finalitzat la seva intervenció a 8TV, afirmant que “hi ha algunes persones que no van jugar net”. [Anar a la notícia +](#)

Màrius Carol, director de La Vanguardia, a la sortida de la caserna de la Guàrdia Civil a Barcelona

POLÍTICA

EL PORTER ALEMANY DEL BARÇA DECLARA EL SEU AMOR PER CATALUNYA

GERARD SESÉ

El porter titular del Barça, l'alemany Marc-André ter Stegen, ha fet una piulada en català aquesta tarda on declara el seu amor per Catalunya. Una foto de tardor on se'l pot veure en alguna masia enmig d'un bosc, enmig d'una estampa ben bucòlica.

El jugador blaugrana apareix en primer pla i acompanya la fot amb el text “Ets única Catalunya”. La piulada ha generat ràpidament comentaris a favor del porter, amb lloances i floretes. Fins i tot, molts piuladors asseguraven que amb el tuit del porter del Barça abandonaven l'heterosexualitat. Alguns usuaris espanyols, però, han mostrat, com sol ser habitual, el seu menyspreu per un tuit en català i a favor de Catalunya.

Segons ha pogut saber La República, el porter del Barça, quan vivia a Castelldefels i es passejava per les platges de les Botigues de Sitges, s'atrevia a parlar en català. [Anar a la notícia +](#)

POLÍTICA

UN ANIVERSARI KAFKIÀ

JOAN SOLÉ

Ha passat un any, la foto ha canviat. El retrat que avui acompanya la política republicana no és esperonador, ni molt menys esperançador. Un Govern amb tres estratègies, un Parlament sense unitat política, unes conselleries excessivament preocupades pels titulars dels mitjans, uns càrrecs intermedis pendents de justificar les decisions dels partits i les xarxes, sí, aquella bombolla que és menystinguda en públic pels popers, obsessionant les mans dretes i esquerres dels polítics. I mentrestant, atenció al mentrestant, 16 dirigents polítics represaliats i centenars de ciutadans amb causes pendents, entre els quals hi ha càrrecs municipals i els membres de la Sindicatura Electoral de l'1-O.

És inevitable, en un dia com avui, donar un cop d'ull a com varen ser els fets de fa un any. És fàcil, facilíssim, entrar en la dinàmica dels retrets que avui abandonen els deixebles d'aquelles jornades. De fet, ens podem enredar i embolicar en debats estèrils com el purisme d'un moviment que en cap moment ha donat símptomes d'abraçar el nacionalisme excoient. Un joc, un fangar, que és tan productiu com invertir una tarda de diumenge a colpejar el teu cap contra la paret mestra del pis. Si es vol seguir aquesta dinàmica per no acceptar que l'hora greu que viu el país exigeix unitat real, i no pas una fotografia per satisfer els ulls plorosos, anirem ajornant una qüestió que és la de fons: Ser un representant polític del republicanisme va lligat amb la possibilitat d'anar a la presó, perdre patrimoni, no veure la família. En definitiva, sacrificar-se per la causa.

Els referents no ho són només per les cites, ho són pels seus fets. En totes les revolucions hi ha sacrificis, gent que ho va donar tot per un anhel que fins i tot no van arribar a veure. Estan disposats, els qui avui són a primera línia, o volen fer aquest pas, a acceptar que potser ells només són una generació més que ho perd tot? Les condicions i el ritme del procés no fan agosarat pensar que la generació de líders que ha perdut el republicanisme en només un any és la primera de les dues o tres que vindran fins a assolir la independència.

Que quedi clar, la República acabarà sent una realitat. La inèrcia que va provocar l'Estat amb la repressió judicial i polí-

tica fa inevitable que Catalunya acabi esdevenint un país independent. És qüestió de temps, sí, però també de consciència. Fins que no hi hagi una unitat real en la primera línia republicana, el fangar de la discrepància anirà enfonsant cada cop més el terreny de joc. Fins que els qui tenen les regnes no concebin que poden ser els següents a ser víctimes de la repressió i que la guerra democràtica comporta un sacrifici personal que només resta compensat per la fermesa, la unitat i la confiança que

LES CONDICIONS I EL RITME DEL PROCÉS NO FAN AGOSARAT PENSAR QUE LA GENERACIÓ DE LÍDERS QUE HA PERDUT EL REPUBLICANISME EN NOMÉS UN ANY ÉS LA PRIMERA DE LES DUES O TRES QUE VINDRAN FINS A ASSOLIR LA INDEPENDÈNCIA

el teu company de viatge t'aixecarà quan ensopeguis, seguirem celebrant efemèrides envoltats de retrets, insults i oferint un espectacle dantesc.

És imprescindible que el republicanisme trenqui ja aquesta dinàmica autodestructiva que ho fia tot a les enquestes, a les peripècies per inventar-se un nou partit que no és un nou partit però que acabarà sent un partit. A les declaracions que asseguren que l'independentisme no supera el 50%, als globus sonda per calcular el missatge correcte, a exigir que se signin els decrets de la República quan el Parlament accepta suspendre els diputats, a les filtracions interessades i als llibres que compleixen el guió necessari per confrontar presoners, presoneres i exiliats, exiliades. Crec, de debò, que tot això que es demana no és impossible d'assolir. Una unitat real, que pot partir perfectament de diferents marques. Anar a una, confiar, remar, votar, guanyar. Perquè si no, hi haurà més repressió a canvi de res. I de vida només n'hi ha una, no la malgastem d'aquesta manera tan kafkiana. **Anar a la notícia +**

POLÍTICA

GRAVEN UNA PROFESSORA DE 3R D'ESO FENT PROSELITISME UNIONISTA RADICAL A CLASSE

ÉS LA MESTRA DE PLÀSTICA DE L'IES LEOPOLDO QUEROL (VINARÒS)

GERARD SESÉ

Ciudadanos s'ha encarregat de difamar sobre l'escola catalana. Ha carregat l'opinió pública espanyola sobre com l'escola catalana adoctrina. La guerra bruta de l'unionisme falsejant, mentint i inventant per atacar els republicans encara que sigui a costa d'uns dels pilars bàsics d'un Estat del benestar com és l'educació, no ha tingut els fruits esperats entre la ciutadania catalana.

De fet, on és Ciudadanos per a denunciar aquest greu cas d'adoctrinament a les aules a un institut català. Uns alumnes de l'IES Leopoldo Querol a Vinaròs han gravat la seva professora de plàstica. Els alumnes de tercer d'ESO han pogut copsar el discurs radical unionista espanyol que la professora els inculca. L'àudio va ser entregat als pares dels alumnes i aquests van decidir difondre'l a través de les xarxes amb el perfil del CNICatalunya.

ASSEGURA QUE VIUEN A UN PAÍS QUE ES DIU ESPANYA I QUE CATALUNYA NO ÉS NI SERÀ MAI UN ESTAT

La professora assegura que "el tema de Catalunya és molt gros" i que "hi ha famílies dividides i que no es parlen al Nadal" i que hi ha gent violenta que "cremen cotxes o donen bufetades o insulten". La professora assegura als seus alumnes que viuen a un país que es diu Espanya i que Catalunya no és ni serà mai un Estat i que la gent que posa banderes espanyoles no és nacionalista. També justifica la presó perquè "la violència està penada al codi penal". Fins i tot assegura que la gent marxa de Catalunya que hi ha "assetjament a la feina, comiats" i que "això està passant ara". **Anar a la notícia +**

Aquí l'àudio sencer.

ESPORTS

TOMBAR L'ESTACA: LA TRANSICIÓ CONTADA DES DEL PAÍS VALENCIÀ

DE VEGADES PODEM SER FELIÇOS —A DIFERÈNCIA DEL REI DE LA RANXERA DE LOS ÁNGELES NEGROS— *SENSE TIERRAS, CASTILLOS NI AMOR*. I ÉS EN UN BON LLIBRE ON MOLTES VEGADES PODEM TROBAR EL REFUGI QUE NECESSITEM FRONT A L'IRREMEIABLE AVANÇ DEL RELLOTGE

JORDI SARRIÓ I CARBONELL

si amb eixe llibre podem (de) construir —sí, eixa paraula que està tan de moda— el relat oficial que s'ha ofert des de mitjans de comunicació i forces del bipartidisme i podem incloure dins d'eixe relat tots els grups oblidats per la història, partits extraparlamentaris, associacions, mitjans de comunicació i intel·lectuals que lluitaren des de tots els racons de l'Estat espanyol —sí, i no sols a Madrid— per les banderes de les llibertats i el progrés, un reconeixement de la diversitat i una cultura modernitzadora ja estem parlant de cosa bona. *Tombar l'estaca: identitats, sexualitats i violències durant la Transició* és el manual necessari per fer cas a Locke, posar la nostra ment en blanc i començar a (re)aprendre. Benvinguts al País Valencià, poseu-vos còmodes, feu-vos os unes roses i prepareu-vos per iniciar un viatge literari alternatiu contra un relat que ens han venut com la única veritat possible. Gràcies a obres com aquesta, hui som un poble amb més memòria. Benvinguts als anys 70.

Tardor del 2013. Un grup d'estudiants de la Facultat de Geografia i Història de la Universitat de València decideixen, arran de la manca de continguts relatius a la història de la terreta, sobretot després del Pla Bolònia, posar-se a investigar sobre aquesta, i això els motiva per investigar sobre altres experiències democratitzadores com la de molts països d'Amèrica Llatina durant aquest segle. Així es genera l'ambient idoni pel congrés que es va celebrar al 2015 a la UVV sota el títol "La Transició a debat". Allí es va sembrar la llavor que tan brillantment ha germinat amb la publicació d'aquest llibre, escrit íntegrament per

9 d'octubre del 1977/ El Cameraman (Col·lectiu)

LA TRANSICIÓ VA GENERAR DESENCÍS EN MOLTA GENT, QUE VEIA COM ELS SEUS SOMNIS I PLANS FUTURS PER A QUAN CAIGUERA EL FRANQUISME NO S'HAVIEN FET REALITAT

acadèmics valencians vinculats a la Universitat de València, coordinat per Carme Bernat i Vicent Galiana i prologat per l'historiador català i militant històric del PSUC Josep Fontana. Les persones implicades en aquest llibre sentiren —com deia Raimon— que la Transició és un temps que "és un poc nostre", i això és, al meu judici, una part fonamental de la validesa del llibre. Comença ara un recorregut per la memòria democràtica d'aquest Estat —i, per una vegada, des de la perifèria—.

El recorregut que ens planteja *Tombar l'estaca* comença per la història del sorgiment i desenvolupament del moviment LGTBI al País Valencià. Aquest va nàixer l'any 1976 arran del Congrés de Marginalitat Social de Burjassot, que va donar lloc al Front d'Alliberament Homosexual del País Valencià, creat al caliu del moviment homònim que existia a

Catalunya (i que, tanmateix, va esdevindre el primer moviment d'aquest caràcter a l'Estat). Ací, Pau López-Clavel destaca la importància que van tindre les forces a l'esquerra del PCPV en la normalització i el suport al col·lectiu LGTB del cap i casal. Qüestions com la de l'assumpció de l'heteronormativitat o la necessitat d'unificar la lluita del moviment amb una altra de tipus social i polític de marcat caràcter marxista van ser els elements més significatius d'una lluita que —malgrat no fos enorme numèricament— influeix i condiciona les circumstàncies específiques del col·lectiu en l'actualitat. Eixos "carrers diversos" de València dels que parlava Estellés mai haurien sigut el que són ara sense lluites com aquesta.

La Transició va generar desencís en molta gent, que veia com els seus somnis i plans futurs per a quan caiguera el Franquisme no s'havien fet realitat. En aquest context Vicent Galiana i Cano analitza com, després de les enormes concessions del PCE i la seua "política de reconciliació nacional" que venia portant a terme des dels anys 50, no existien alternatives polítiques que pogueren servir com a eina de transformació social. En una situació en què, com diu l'autor, "els moviments socials i sindicats es veieren supeditats als partits polítics (...) i els pactes entre l'esquerra institucionalitzada i sectors provinents

del Franquisme acompanyaren la caiguda de la mobilització social i certificaren el tancament d'oportunitats polítiques" moltes persones a tots els racons de l'Estat espanyol decidiren optar per la via de la insurrecció armada. L'autor centra el seu treball en l'anàlisi dels grups insurgents de les perifèries de l'Estat, que s'adheriren a la Carta de Brest, un document que tenia com a objectiu la formació de xicotets Estats socialistes. Es remarca la mancança d'estudis al respecte d'aquest tipus d'organitzacions, com van ser la Unió do Povo Galego, el Partit Socialista Revolucionari Popular basc o el Front Obrer Català.

Ara ens agarrem de la mà de Carme Bernat Mateu per traslladar-nos al feminisme del any 70. Ací destaca la figura d'una organització pionera on les haja a la societat posfranquista: el grup de dones independents Terra. Aquest grup va constituir una de les primeres col·lectivitats feministes que creia en l'autoconsciència i organitzava reunions destinades a que les dones es conegueren millor, tant a l'àmbit individual com al col·lectiu, i tan físcament com intel·lectual. Així, amb aquesta ferramenta pogueren deconstruir les seues relacions i

vínculs, i, en definitiva, les seues vides. Com exposa l'autora, "aquests grups van aconseguir transformar la seua autopercepció com a dones, des d'una visió de repudi a una acceptació positiva: algunes sentiren, per primera vegada, "orgull de ser dones". Després de la llarga obscuritat del Franquisme, hi havia una eixida per a totes elles; hi existia, en definitiva, un llarg camí que servia a aquestes dones, com l'utopia segons Galeano; servia per caminar.

El llibre continua amb el particular homeatge de Vicent Bellver Loizaga al moviment autònom i a l'anarquista durant la Transició: "les lluites utòpiques d'aquells anys", com les defineix l'autor. Amb moviment autònom es refereix a totes aquelles causes que van emprendre, motu proprio, el obrers de l'època, com la de la fàbrica de Roca. Lluites com aquesta que, com defensaven els treballadors d'aquells temps, amb vagues de 14 dies i eternes assemblees van aconseguir conquestes fonamentals per els treballadors, "des de fora del pactisme constitucionalista". A més a més, parla de l'oblit que ha patit aquestos últims anys el col·lectiu anarquista, on sempre ha destacat un gran eclecticisme, i que ha es-

Grup de dones independents Terra / Feminismes València

tat representat per figures com la de Federica Monstseny i per fites tan transcendents com les Jornades Llibertàries del Saló Diana al Parc Güell de Barcelona.

Podria seguir hores i hores desgranant-vos aquest llibre coral on també es parla del moment del destape (a càrrec d'Aneta Vasileva i Rubén Gregori); no podria oblidar-me de com els gran mitjans de comunicació van tindre un paper fonamental a la creació de la mitologia al voltant de la Transició i de la borradura de la gent comú —els nadies dels qui parlava Eduardo Galeano— de la història i del paper de mitjans alternatius com València Semanal (a Càrrec de Carles Xavier Senso); no puc deixar de parlar de les grans manifestacions que es donaren a Catalunya i al País Valencià durant el tardofranquisme, que constitueixen algunes de les manifestacions més massives que s'han vist a la nostra història (a càrrec d' Andreu Ginés); fonamental és l'aportació de Francesc Viadel per entendre les bases teòriques del blaverisme i el seu paper desmobilitzador de l'esquerra valenciana i el nacionalisme i a la consolidació d'el mantra de que el poble valencià tenia moltes glòries per ofrenar a Espanya; tanmateix no podem deixar passar la cirereta que li faltava a aquest sòlid i deliciós pastís, el sùmmum d'un d'eixos llargs treballs d'investigació que marquen un temps: el (molt recomanable, per si quedaven dubtes) passeig per la València capital de la República, per Jorge Ramos.

Sobren motius per recomanar aquest llibre amb què, des del moment en què ho vaig vore per primera vegada, he mantingut un vínculo molt especial que em feia portar-lo a classe i ensenyar-lo orgullós a companys i professors de l'àmbit universitari de Madrid al que (sobre)visc. Acabe citant al gran historiador Josep Fontana, que, per a mi, defineix meravellósament el significat d'aquestes pàgines al pròleg del llibre: "val la pena, per tant, seguir aprofundint en el coneixement d'uns esdeveniments que contenen moltes de les claus que expliquen les mancances de la nostra "democràcia constitucional" i ens ajuden a entendre la misèria política actual". **Anar a la notícia +**

Manifestació Gai a València/ Benimaclet Entra.

POLÍTICA

JORDI MATAS: “LA NOSTRA ACUSACIÓ FORMA PART D’UNA FARSA JUDICIAL”

EL PRESIDENT DE LA SINDICATURA ELECTORAL DE L’1 D’OCTUBRE I LA RESTA DE MEMBRES DE L’ORGANISME HAN ESTAT ACUSATS PER LA FISCALIA; DELS DELICTES DE DESOBEDIÈNCIA I USURPACIÓ DE FUNCIONS, AMB PENES DE 2 ANYS I 9 MESOS DE PRESÓ

ALEIX RAMIREZ

El passat 25 d’octubre, la fiscalia de l’Audiència de Barcelona va demanar dos anys i 9 mesos de presó pels cinc membres de la Sindicatura Electoral de l’1 d’octubre: Jordi Matas, Tània Verge, Marc Marsal, Josep Pagès i Marta Alsina. Tots ells, segons l’escrit, estan acusats d’un delictes d’usurpació de funcions i de desobediència.

La República ha parlat amb Jordi Matas, president de la Sindicatura i articulista d’aquest mitjà, per conèixer de primera mà com els juristes afronten la repressió de l’Estat. “Malauradament estem habituats, des de fa mesos es pot veure la farsa judicial que envolta l’1 d’octubre”, apunta Matas.

ACUSACIONS “SENSE RECORREGUT”

Els membres de la Sindicatura Electoral afronten les acusacions amb incertesa, “no estem parlant d’arguments jurídics, per tant es genera una sensació d’indefensió”, sosté el catedràtic de Ciència Política de la Universitat de Barcelona. De fet a dia d’avui, els afectats no han rebut cap notificació oficial.

Els membres de la Sindicatura afrontaran el judici – a un jutjat penal de Barcelona, sense data confirmada – amb unitat d’acció i una voluntat d’utilitzar arguments jurídics per rebatre les acusacions. “Tiren per la banda de la desobediència i usurpa-

Jordi Matas, president de la Sindicatura Electoral de l’1-0

ció perquè no van ser capaços de demostrar la malversació, no ens van pagar ni el bitllet del metro”, assegura Jordi Matas.

En paral·lel a l’acció de la justícia espanyola; Matas, Verge, Marsal, Pagès i Alsina han denunciat davant el Tribunal Europeu de Drets Humans “diferents vulneracions” que sota el seu criteri, “el Tribunal Constitucional va cometre amb les resolucions del 21 de setembre de l’any 2017”, on se’ls imposava una multa de 12.000 euros.

El recurs demana la nul·litat de les multes i de les decisions contra els exmembres de la Sindicatura argumentant que el procediment que s’ha seguit vulnera les garanties constitucionals espanyoles, una acció indispensable perquè posteriorment els

afectats puguin recórrer als tribunals europeus i internacionals.

L’1 D’OCTUBRE, UNA CAUSA “JUSTA I NOBLE”

Malgrat la persecució judicial, Jordi Matas es reafirma que l’1 d’octubre va “ser una causa justa i noble”. En aquesta línia, el catedràtic reivindica que la seva tasca, en la vigilància del procés, “no és delictiva i respon a una demanda popular”. Matas conclou que la “tristesa” del 22 de desembre, quan tots els membres de la Sindicatura van formalitzar la seva renúncia a petició del Govern, es va transformar “en una immensa alegria” quan l’1 d’octubre van aparèixer les urnes. **Anar a la notícia +**

R Esportiva TOTA L’ACTUALITAT ESPORTIVA

WWW.FOLLIMFOLLAM.CAT

PROPERAMENT